

Poštnina plačana v gotovini.

Cena številki 1 Din.

MARIJIN LIST

ŠTEV. 4.

31. LETNIK

APRIL 8. 1935.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala 1. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1936 tudi naročnik. Naročnina se plačuje naprej, konči vsaki mesec sproti.

Duhovne dobrote. Za naročnike Marijinoga lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom družvi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina

D a r i.

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v Din. sledeči: Gerič Matjaš z G. Bistrice 10, Tivadar Štefan, Velika Polana 10, Čerpnjak Gizela iz Trdkove 5, Kranthaker Štefan v Franciji iz Lipovec 10, Ošlaj Treza, Bogojina v zahvalo, ka stvar ozdravila 20, Bunderla Marija, Francija 5, Gjorek Aga, Francija 5, Jakšič Rozina, Francija 10, Vogrinčič Marija, Cankova 10, Hozjan Ana Makotrova, Francija 50, Žižek Marija i Verona iz Francije vsaka 10, Lutar Ana, Nedelica, v zahvalo, ka stvar ozdravila 20, Prša Frančiška, Francija 10, N. Odranci, v zahvalo, ka dete ozdravilo 3, Čeh Matjaš, Nedelica, prosi za pokojne svoje družine 10, arenda za leto 1934. Plej Verona 450, arenda za leto 1934. i 1935. Klekl Jožef 450 — Oča sirot povrni vsem obilno! — Odbor.

P o š t a.

Zahvala. Vsem, ki so me za god s svojov lubeznostjov obiskali i se me v molitvah spominali, se iz srca zahvalim. Marija naj Vam povrne lubezen. — Vrednik.

Vesele vüzemske svetke žele vsem naročnikom, širitelom i dopisnikom — Vredništvo i uprava.

LETO 31.

8. APRILA 1935.

ŠTEV. 4.

Naročnikom, Marijinim častilcom na znanje.

Naročnikom Marijinoga Lista naznanjamo, da smo z tov številkov združili Marijikin Ograček z Marijinim Listom. Mesto 16 malih strani za mladino, dobi ta osem velikih strani v Marijinom Listi. Marijin List bo tak meo vsaki mesec 28 strani z platnicami, to je osem več, kak dozdej. Cena bo ostala kak dozdej: na skupni naslov 16 Din., 12 za Marijin List, 4 za Marijikin Ograček; na posamezni naslov 20 Din., za Marijin List 15, za Marijikin Ograček 5 Din. Poleg 28 mesečnih strani pa dobijo naročniki na konci leta brezplačno kalendar Srca Jezušovoga za novo leto, če v tom ostanejo tudi naročniki, kajti za letos so že itak dobili brezplačno kalendar. Če je što že kaj plačao za Marijikin Ograček, se vračuna pri Mar. Listi.

Zakaj se je ta združitev zvršila? Dva zroka sta. Prvi, ar je *pretežna večina* naročnikov Marijinoga Lista bila naročena tudi na Marijikin Ograček, za menjšino zato ne moremo delati razlike i si stroške povekšavati. Drugi zrok je pa lübezen do mladine, naj ta v vsakoj družini dobi dobro duševno hrano, ka de njej samoj v prvoj vrsti, potem pa tudi njenim starišom pa domačim na najvekše veselje i duševni hasek. Dober Bog pa dobi tak vekšo čast, za koj se mi moremo nad vse skrbeti. Teva dva zroka sta tak velikiva, ka jiva vsako srce sprejme, ki lübi Marijo i šče pripomočti k rešitvi mladine. Mi znamo, ka med našim ljudstvom ne bo duše, ki 4 Din. ne bi voščila za rešitev mladine i bi zato odstopila od Marijinoga Lista. Mi se vüpamo, da bo število naročnikov Marijinoga Lista ešče raslo po toj združitvi, ar mladina leži vsakoj družini najbolje na srci.

Od mladine pa pričakujemo, da bo zahvalna za to dobroto, ka v lepom Marijinom Listi dobi častno mesto za rešenje svoje duše, i bo zato rada čtela Marijin List, posebno navuke, ki se bodo pod naslovom „Marijikin Ograček“ za njo v njem objavljali.

Š tem smo spunili tudi dvojno želo gospodov, ki nas podpirajo s svojimi lepimi dopisi v M. Listi i v M. Ogrački i več jezernih naročnikov: 1) da ne povekšamo število mladinskih listov, šterih je že preveč i 2) da naš lepi mladinski list, šteri je meo do 3000 naročnikov i šteroga je mladina tak vroče zljubila, našemi narodi na čast ostane v Mar. Listi 1) kak *spomin*. I 2) kak *opomin* na zahvalnost do dobre Matere Marije za to veliko dobroto, ka njemi je oba lista v velikih duševnih potrebščinaj sprosila od svojega božega Sina. *Ta zahvalnost naj bi se kazala v tom, ka si vsaka hiša Slov. Krajine naroči i pobožno čte Mar. List.*

Z tem vüpanjom prosim Matere Marije blagoslov na naš povekšani Marijin List i njene naročnike.

Črensovci, 1935. marca 25., na god Marijinoga Oznanenja.

KLEKL JOŽEF, duhovnik, vrednik.

Življenje Bl. Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica: Marija z Agrede.)

7. Marija še več trpi od stvorov i stare kače.

Lucifer, velki pozoj i stara kača, je pozorno sprevaljao vsaki čin i delo Marijino. Resan, da je ne mogao biti svedok njenoga notrašnjega življenja, ar njemi je te bio zakriti, ali zato je z vekšov brigov sprevaljao njeno zvünešnje delo, ar je njena popuñost bila zadostna, da draži gizdo i slabo volo toga staroga, nevoščenoga neprijatela. Čistost i svetost mlade Marije njemi je zadavala vnogo moke. Tanač drži s svojimi peklen-skimi dühovi. Spominao je na to, ka po starom odloki edna žena njim stere glavo. Zato je potrebno, da pazijo, poleg vsega napredka, ki se kaže, da ga carstvo kmice dosegne na zemli. Dete rojeno od Ane kaže v nežnoj dobi posebne jakosti. On je pregledavao vse njene vežbe i delovanje i to vörno izpitao, ali ne je najšeo, da bi se v letaj, gda se pri drugoj deci opaža svetlost razuma i gda se javljajo prirodna poželenja, pri njoj razvijale klice šatanskoga semena i hüdobije. Zato ga je zaskrbelo, ali je ne mogoče to dete odebrano za mater Onoga, ki naj postane človek.

Sümliva njemi je samo ta okolščina, da je ona kak tudi druga deca rojena, vzgojena i podvržena zakonom prirode. Ali poleg vsega toga ona kaže, da postane velika svetnica i da carstvi šatana napravi velko škodo. Zavolo njenih jakosti se je on že zdaj boji bole, kak vse Adamove dece. Ona se protivi vsem njegovim napadom. Vsa njegova gorečnost, štero je ponücao proti njoj, se je razišla kak dim. Drugi peklenški dühovi so hrabрили Lucifera. Opozorili so ga, da se njemi je posrečilo vkaniti Adama i Evo, ki so bili popunejši, kak Marija, zato njemi nede žmetno, da isto dosegne tudi pri njihovih potomcaj. Ponüdili so njemi svojo pripravno pomoč. Neštérni so predlagali,

da se to sveto stvorenje premaga s pomočjov drugih stvorov. Zato naj zazdaj dela na to, da jo zapela v bilo kakši greh ali da jo zvabi v nezavüpanje i dvojnost. Lucifer vzeme najbolje skažlive tovariše svojega sprevodništva i začne ž njimi skušavati Marijo. Čeravno je boža obramba, pod šterov je bila Marija, odkrila napade Lucifera, itak je Previdnost dopüstila, da hüdi dühovje izlijejo na Marijo svojo hüdobno nateliko, nakeliko se je to moglo dogoditi brez greha. Vej kesnej nej bilo bogše niti njenomi svetomi Sini. Marija se je znajšla med tüjimi, njenoj neizreklivoj čistosti i vzvišenosti dalešnjimi, šatanskimi vplivi. Kak hitro je stara kača opazila Marijino globoko žalost, je dobila novo vüpanje; zasleplena z lastivnov gizdov je vervala ta kača, da pripela Device do zaželenoga obvüpa. Nečisti dühovje so navalili na Marijo z novimi napadi malodüšja, pa so njoj presedali z groznimi sleparijami. No, vse zobstön. Kem več se kreše njena düša po kremeni prave jakosti, tem več isker i plamena dava. Kača je ne poznala zakrite modrosti i pameti Device. Ali itak je občütila pri napadi odpor prek moči. No to jo je ne sagalo, da ne bi napadnola z novov gorečnostjov i hüdobnov jalnostjov. I tak so bili tej napadi komaj močnejši od napora nature, ki napada trdo steno, kak mramor. Ta izküšnja je bila nečistomi dühi neznosna, zato se je odločo s svojimi tovariši, da Marijo napadne telovno. Dokeč je ves peko besno proti njoj, jo je pa čüvao i brano Vsevišnji z neprestanov pažnjov. Ona je brez prestanka molila k Njemi za pomoč, zazavajoč ga največkrat s psalmi proti nevidnomi neprijatelji. Boreč se z nepremaglivim orožjom, je zdignola svoj najčistejši düh i obladala peklenskoga düha.

Peklenski düh se je poslüžo drügoga sredstva. Pobüdi nevoščenost i lübosümnost v srci nešternih devic, ki so se z Marijov gojile v hrami. Marijine vrline so bile najmre vzrok, da so poglavarje še bole opazali pogreške i nemarnosti Marijinih družic. Tak je ona najšla popuno priznanje i bila odliküvana nad vsemi. To je izazvalo pri nevoščenih tovarišicaj mržnjo i zamestavanje. One jo naskori začnejo preganjati s skrito zasmehljivimi rečmi. Okrivile so jo, da se prilizava odgojitelom, da je tožari i čarni pred njimi. Mirno sprime Marija te i spodobne krivice. „Sestre moje“, jim pravi ona, „vi nemate krivice. Jaz sem med vami najneznatnejša i najnedovršenejša. Zato vas kak pametnejše i previdnejše prosim, da mi odpüstite moje pogreške i da me podvüčavate v mojem neznanji. Vodite me, da činim ono, ka je bogše. Naj bi bila jaz ešče tak nesposobna, ne prikrajšajte mi svoje naklonjenosti. Ne vörte, da jo bom slabo ponücala, ar vas lübim i poštüjem, kak vaša slüžkinja. Takša želem biti vsikdar, gdakoli želejte sprobat mojo volo. Zapovedavajte i povejte, ka želejte od mene.“

Takše reči lübezni i poniznosti so ne najšle mesta v srcaj njenih tovarišic, ki so bile razsrjene z besom Lucifera. Bile so ešče bole čemerne na Marijo. Tovarišice so zmišlavale nova preganjanja, pa jih tüdi izpelale. Z nevtrüdlivov potrplivostjov je

Marija delala na to, da potolaži razsrjene. Nakanenja hüdobnih tovarišic, da bi Marijo telovno hūdo mele, zavre previdnost Vsemogočega. Hūdo je Marija zavračala z dobrim, kletve z blagoslovom, preklinjanja z molitvov.

Ednoga dneva so Marijine neprijateljice izvabile svojo žrtev v osamljeno sobo, da jo tam nemoteno sramotijo i grdijo. Marija jim je vračala lūbezen i blago potrpljivost. S tem so se protivnice še bole razsrdile i so kričale tak glasno, da se je razlegalo daleč izven hrama. Pribežali so dūhovniki i vučiteljice i pitali Marijo za vzrok kričanja. Ona je mučala. Njene neprijateljice so začnole lagati: „Marija nam ne dá mira, njenoga oponašanja je ne mogoče prenašati; dokeč ona nede stirana iz hrama, nede v njem mira. Če smo strplive z njov, se pogizdavi; če jo kaštigamo, se nam norčari s skažljivov poniznostjov; meče se nam pred noge, da zamore biti sledkar še bole nevalana.“

Predstojništvo vörje. Odpela Marijo v edno drūgo sobo, v oči njoj vrže njena slaba dela, opomina jo na pobogšanje i zagrozi, da jo iztira iz hrama, če se ne popravi. Jočič se je Marija zahvalila dūhovnikom za milošče, štere so izkazali s svojimi opomini i kaštigami nevrednoj mladenki, pa je zaprosila, naj se ž njov ostrejšje postopa, da bo bole povoli Bogi i svojim sestrām. Zatem je Marija šla k svojim tovarišicām, se jim vrgla pred noge i je zaprosila, naj njoj odpūstijo njene pogreške. Neprijateljice so se radūvale, ar so mislile, da Marija joče zavolo kaštige, štero je pretpela. Ali itak neso henjale grditi čisto nad čistimi, da bi jo osovražile.

Ali Bog je ne dopūsto, da na bodočo deviško Mater njegovoga Sina spadne tūdi najmenši nedostojni zamazek. Tožarjenje je obstojalo v izmišlenih pogreškaj. Med tem je Marija ponavljala svojo žalost zavolo odsotnosti Lūblenoga. Pravila je, da je ne čūda, či so se stvorjenja odvrnola od nje i nūcala orožje proti njoj, gda se je najvekše Dobro oddalilo od nje. S poniznim mučanjem je Marija nadale trpela i prenašala, da so jo brez vzroka grdili, zaničavali i preganjali. Vsemogoči bi lejko te protivnosti odvrno od svoje Matere i odebranke, ali jih je dopūsto, da se ona vse bole spopolno lūbeč neprijatele.

V past se je zgrabo.

Dva mladiva častnika sta se šetala po Parizi i stopila sta tūdi v cerkev Marijinoga vnebovzetja. Poglednola sta si zidino pa kepe v cerkvi, misli so njima bile vsepovsedi; samo v cerkvi pri Bogi ne. Nazadnje sta se obrnola proti dveram i štela oditi na vulico.

Naednok pa sta zaglednola poleg dver spovednico i dūhovnika, ki je s štolov klečao poleg nje i molo brevir. Očividno je čakao na spovedance.

„Viš, tam čepi dūhovnik. Ka denok dela sam?“

„Nekoga čaka. Znabiti ravno tebe“, njemi drugi s smehom pravi.

„Pa znan ne ravno mene. No, ja, če pa mene čaka, naj pa bo. Idem i se njemi spovem“.

„Vadlam se, da nejdeš“.

„Vadlam se, da idem“.

„Ka vadlaš?“

„Eden dober obed!“

„Pa šče šampanjca kcoj?“ „Ja, tudi šampanjec kcoj. Počakaj i gledaj, kak se bo to obneslo“.

Mladi razposajenec stopi k duhovniki i njemi pošepetne. Nato sta šla v spovednico.

„Ali je zaistino tak drzen?“ Tak vgonjavle drugi častnik sedeč v stolici i natihome pazi na „pogumnoga“ tovariša.

Čakao je že 7 ali 8 minot i vidlo se njemi je, ka ta šala malo predugo trpi. Nego ednok telko časa je minolo, kda je prvi častnik šo od spovednice i pokimao tovariši, naj ide z njim. Obraz njemi je bio resen i oči so njemi zamišleno gledale v svet. Nego, zato se je smejao s tovarišom, ne je pa šteo povedati, zakaj ga je tak dugo ne bilo iz spovednice. Hitro se je poslovio pa odišeo domo.

Dva dni sledkar je bio pa v cerkvi Marijinoga vnebovzetja. Dugo je molo pa nazadnje pa stopo k spovednici, v štero je stopo tisti poznani spovednik. Ostao je v spovednici skoro po vüre. Skuze so se njemi svetile v očaj, kda je stopo iz nje. Zadobo je istinsko odpušćanje grehov.

Ka se je zgodilo pri tistoj čudnoj „spovedi“ pred dvema dnevoma? Častnik je sledkar sam večkrat pripovedavao to zgodbo, ki je bila večkrat tiskana.

Duhovnik je kakpa hitro spoznao, da njegov spovedanec ne prišeo iz pravoga namena. Pokarao je častnika.

„Norca se delate, prijateo. To ne prav. Ne smešite reći, ki so od Boga. Ne mejte za norce božih namestnikov. Nego, jaz vam iz srca odpūstim i prosim Boga, naj vam tudi on odpūsti.“

Častnik je bio prizadeti i se je skušao opravićiti.

„Ne, ne“, njemi pravi duhovnik, „neste prav vćinoli, pa je. Pūstiva to. Če ste pa že ednok tū, se nekolko pogućiva. Ali smem znati, što ste, ka je vaše pozvanje?“

„Gotovo, oća. Častnik sem“.

„Jako lepo pozvanje. Kaj pa je vaša šarža?“

„Podporočnik sem“.

„I ka te te, kda vas zadene povišanje?“

„Te bom poročnik“.

„Pa sledkar?“

„Potom bom stotnik“.

„Pa sledkar?“ „Polkovnik“.

„Pa ka bo šče višiša stopnja?“

„Če bo šlo lepo naprej, bom ednok general ali šče kaj več“.

„No, dobro. General bodete ednok, pa ženo bodete meli. Ka bote pa nato postali?“

„Znabiti celo maršal“.

„Povejmo, da tudi to dosegnete, ka bote te napravili?“

„Potom? Pri mojej veri, potom nikaj več. Mirüvao bom i živo pri ženi i deci“.

„Pa te?“

„Ka te?“ To pitanje je šlo mladomi častniki na živce. Skoro čemeren je skimao: „Ja, ka te. Nazadnje bom kakpada vmro“.

„Pa nato — ka pride?“

Častnika je spreletelo. Na te „nato“ ne nikdar mislo . . .

„Na to pitanje ne vete dati odgovora, prijateo“, je duhovnik resnobno nadalüvao. „Mogoče se niti ne zavedate, ka se bo te zgodilo. Vidi se, da znate vse, ka se bo prle zgodilo, za sledkar pa ne vete. Zato vam pa jaz povem. Kda vmerjete, bo vaša duša stopila pred sodni stol Jezusa Kristuša. Sojena bo, pa ne po vašoj zemelskoj slavi, sojena bo na podlagi toga, ka ste dobroga ali slaboga včinoli v življenji. Če ste živeli jakostno, bodete zveličani. Če ne, pa bodete obsojeni v večno pogüblenje. Dobro si zapomnite, prijateo! General ali ne general, sodo vas bo nekaj, ki ne gleda na človečo čest. Bojim se, da bodete čüli ono strašno obsodbo: Poberi se izpred mene, prokleti, v večni ogenj, ki je pripravljeni vrangi i njegovim angelom.“

Zdaj pa moj dragi, vam mam samo šče malo povedati. Ne je bilo to malo razžalenje, da ste se mi prišli iz oči v oči norca delat. Zato zahtevam, da sprejmete i opravite pokoro, ki vam jo naložim. Vi, kakti mož, ki da nekaj na svojo čest, pokoro gotovo sprimlete i opravite.

Zahtevam, da vsaki večer, prle kak idete spat, izgovorite te reči: „Vmro bom, pa s toga se norca delam. Sojeni bom, pa s toga se smejem. Nazadnje bom na veke pogübleni, pa s toga se šče najbolje smejem. Te reči izgovorite vsakši večer eden tje-den. S tem bo vaša pokora opravljena. Ali sprejmete pokoro pod častno reč?“

Mladi častnik je čüto, ka se je sam zgrabio v past, ki jo je šteo drugomi nastaviti. Ne je vüpaio odkloniti naložene pokore i jo oblübo.

Dühovnik njemi je šče pravo: „Zdaj vam jaz iz vsega srca odpüščam današnjo nepremišlenost i se vas bom spominao v molitvaj.“

Pri teh rečaj sta se ločila. Častnik je držao oblübo, ki jo je dao na častno reč. Čüt za čest i možatost ga je k tomi pri-ganjala. Pa zmogeo je samo dva večera. Tretji den je bilo njegovo srce izpremenjeno. Požalüvao je svoje brezbožno življenje, povrno se k istoj spovednici i se odkritosrčno spovedao. Nato je bio do srečne smrti dober kristjan.

Ali je nej bio tisti njegov obisk cerkve glas milosti bože?

(Po Ave Mariji).

Naši v misijonih.

Naši najmlajši misijonarje, ki so pred kratkim odišli v misijone, pošilajo domo zanimiva poročila. Mislimo, da je bote dragi čtevci z veseljem čteli. Zato pa poslušajte!

Kak smo poročali v prvoj številki letošnjega letnika Marijinoga lista, je odišeo v misijone tudi **Ozmeč Ignacij** z Melinac, beltinske fare. Odišeo je 16. novembra preminočega leta na Kubo. Na mesto je prišeo že 3. decembra.

Zdaj pa nekoliko iz njegovoga pisma, pisanoga 5. XII. 1934. od njegovoga potovanja.

„ . . . Moje potovanje sem začno 16. XI. 1934. S Turina smo se odpelali ob polnoči. Žmetno sem se ločo od mojih pajdašov Slovincov. Znam, ka je tudi njim bilo jako žmetno. Pa ka ščete! Jaz sem misijonar. Misijonar pa more, zapustiti vse, pa iti samo za Kristušom. Prle kak smo odpotüvali, sem se ešče ednok priporočo Mariji Pomočnici pa sv. Ivani Bosko. Proso sem jiva, naj me njeva čuvata na poti, pa tudi v misijonaj. Dva dni sem se vozo z vlakom prek Francije do morja . . Mi smo bili štirje salezijanci, ki smo šli na Kubo. Dva sta bila Nemca, eden Italijan i jaz. V mesti Šelburg-i smo šli na ladjo i v nedelo 18. novembra popoldne smo odpotüvali . . Prve štiri dni smo se jako lepo vozili. Drugi den, kak smo se vozili, smo se stavili na Španskom. Ešče dvakrat smo se stavili na Španskom prle, kak smo šli prek velkoga oceana. Prve dni se mi je lepo vidlo voziti se po morji. Ali sedmoga dneva nikdar ne pozabim. Zajtra smo mislili, da bo jako lepo. Morje je bilo mirno, ka je nišče ne mislo na kakšo nevarnost. Pri obedu toga dneva smo ešče bili vsi lüdje jako dobre vole. Ali ne smo šče obeda opravili, pa se je zdigno velki veter. Pravim, velki veter, kakšega nikdar ne sam vido i si ga ne želem niti viditi več. Proti šestoj vüri smo se že tak zibali, ka je nišče več ne šo k večerji. Naednok samo pride zapoved, ka moremo vsi iti notri v hiše. Okna smo najšli že zaprejša. Kda smo prišli notri, so tudi dveri zaprli. Deca so prestrašena jokala, kričala. Morje je bilo strašno razburkano. Valovje so bili velki, kak celi bregovje. Strašno je bilo. Lüdstvo zbegano pa prestrašeno se je držalo nas salezijancov. Z nami je bilo dosta takših, ki že več let so ne bili pri sv. meši, to noč so pa le spitavali, ob kelki bo zajtra meša. Celo noč smo ne spali. Grozno je bilo. Vnogi od teh, ki so bili z nami na ladji, so spoznali, ka jeste Bog. Zdaj, gda so bili v smrtnoj nevarnosti, so se spomnili Boga. Molili so. So se ne sramüvali.

Komaj zajtra ob desetoj vüri so se malo pomirili valovje. To je bila lepa vaja srečne smrti za vse nas. Občüto sem roko božo. Marija nas je čuvala.

No, morje se je začnolo proti poudnevi pomirüvati i večer je bilo nazaj mirno. Drugi den smo vidli drugo ladjo, štera je šla proti Evropi.

Či Bog dá, se bom po tom istom morji pelao nazaj med moje drage, samo te se nemo pelao kak zdaj, te ne bom več klerik. Te bom že mešnik. Pelao bom mojim dragim novomešniški blagoslov . . .

Na Kubo sem prišeo 3. decembra, v ponedeljek zajtra ob osmoj vuri.

Na Kubi je dosta Zamorcov, skoro dve tretini. So čarni, kak saje. Nekaj je na pol čarnih. Drugi so pa beli, ne tak kak smo mi, liki bole rjavi. Vere so nekaj katoličanske, nekaj luteranske. Drugi pa ešče majo nekšo afrikansko vero.

Bi radi znali, ka jaz zdaj delam? Žmetno delo. Nanč jezika nevem dobro, pa že morem včiti. Tretji den, kak sem prišeo, sem že mogeo meti šolo. Jezik gučijo na Kubi španski, šteroga sem se včio v Italiji. Zdaj gučim samo španski . . .“

Tak je srečno prišeo naš dragi misijonar na svoje novo mesto. Včasi so njemi dali plüg v roke i začno je že orati misijonsko ledino. Želemo njemi dosta božega blagoslova v njegovom lepom, a težkom pozvanji.

Salezijanec **Maroša Martin**, ki deluje med jugoslovanskimi izseljenci v mesti Magallanes, v pismi z dne 12. januara 1935. poroča med drugim, da je zavolo velkoga dela nekelko oslabo i so ga zato njegovi predpostavljeni poslali v vesnico Porvenir na počitek, oddih.

„Zdaj sem eti v Porvenir, ki je mala vesnica na morskem bregi. Na ednom kraji se vidi morje, na drugoj strani se pa nahajajo mali breščeki, po šterih se pasejo črede belih ovčic. Ta vesnica se lahko zove po pravici jugoslovanska. Skoro vsi prebivalci so Dalmatinci, jako dobri ljudje. Na cesti se ne čuje druga govorica kak njihova. Z menov se jako dobro razmijo i mi dajo vse na razpolago. To je tudi pomagalo, da sem zdaj že skoro zavsena zdrav. Z ljudmi se jako dobro razmim, zato ka gučijo skoro tak kak mi.

Gli zdaj bom šo nazaj v Magallanes. Do ta je samo tri vüre vožnje z malov ladjov. Porvenir se nahaja na ednom velkom otoki, šteri se zove „Ognjena zemla“. Na južnom deli toga otoka je šče preci Indijancov, šteri so pa že krščeni.

Pred štiridesetimi leti so šče eti živeli sami Indijanci i so te prišli med nje prvi salezijanski misijonarje, da bi je spreobrnosti. Zdaj so Indijanci skoro vsi spomrli. Šteri so zostali, so spreobrnjeni. Samo malo jih šče žive kak negda . . .“

Želemo tudi mi, da naskori pride nazaj med svoje drage Jugoslovane, zdrav i veseli i v njüvih dušaj oživla nazaj vero v Kristuša, od šteroga so v tistih krajih do Marošovoga prihoda malo čüli.

Veliki teden.

S cvetnov nedelov se začne veliki teden. Veliki se zove zato, ar obhajamo velike, največše skrivnosti naše svete vere, največše delo božje lübezni do nas. Veliki je tudi zato, ar Cerkev te dni dosta moli i priporoča vernikom kem več pokore.

Na cvetno nedelo sprevedimo Kristuša v Jeružalem k trpljenji, v tork poslušamo njegovo trpljenje, spisano po sv. Marki, v sredo po sv. Lukači. Nato pa začnemo tridnevenco Gospodove smrti. *Veliki četrtek* je posvečeni spomini zadnje večerje, postavitvi najsvetejšega Olt. Svestva. Te den pristopimo k skupnoma sv. obhajili. *Na veliki petek* častimo sv. križ. To je den žalüvanja, ar je Bog-človek vmro na križi — zavolo naših grehov. Globoko obžalüjmo svoje neštevilne grehe, s šterimi smo križali Sina božega. Na križi pa gledajmo Jezuša ne samo kak trpečega človeka, nego kak kralüvajočega Boga tudi. Bog kralüje s križi! Njegova smrt je premagala našo düšno smrt — greh. Žalostni smo nad grehi, a v srci se že veselimo vstaneja iz grešnega stanja. Po križi bo vstaneje! Trpimo na zemli, da bomo vstali v nebesaj! *Velika sobota* pa je posvečena svetomi krsti i vstanejni. Velikosobotna boža služba se je inda vršila v noči pred vüzemskov nedelov. V toj slovesnoj noči so nekda krstili. Novokrščenci, prle v smrti poprijetnoga greha, so v toj noči s Kristušom dühovno stanoli. Svetlost je znamenje vere, krsta; zato se zdaj blagoslovi ogenj, sveča. Na krst nas spomina blagoslovitev krstne vode. Krščeni smo bili tudi mi, a pozablamo, da smo te sprijali novo življenje milosti. Na veliko soboto naj nam sreča sv. krsta stopi živo pred oči i hvaležno zaspevlimo Gospodi: aleluja.

Leto za letom obhajamo spomin velikih skrivnosti odrešenja. Tej veliki dogodki cerkvenoga leta naj nejdejo mimo nas, ne da bi nas zdignoli više k Bogi, nam bili v düšni hasek.

Spomniti bi se morali te dni našega velikoga čila, za šteroga smo pozvani po sv. krsti (vel. sobota), spomniti se, kak veliki je te cio, v šteroga dosego je vmro Bog (vel. petek), spoznati, da je najmočnejše sredstvo za dosego toga čila sv. obhajilo (vel. četrtek). Zato pa, predragi, obhajajmo letošnjo sveto tridnevnicu (veliki četrtek, petek, soboto) v duhi sv. Cerkve, zdrženi s svojim dušnim pastirom, ki bo v našem imeni opravo sveta opravila. Pazljivo i pobožno se vdeležujmo bože službe te tri dni! Troje posebno prav vsi včinimo!

1. Na veliki četrtek sprejmimo dobro pripravljeni presveto Rešnje Telo v svoje srce! Premišlavlmo pri sv. meši — dušnoj večerji pa tudi ostali čas dneva od neizmerne čude bože lübezni: da Bog, istinski i vsemogočni noč i den prebivle v naših cerkvaj nam na pomoč i tolažbo.

2. Na veliki petek pa naj bodo naše oči oprete na križano Lübezen. Bog se smiluje nad našim grešnim stanjom i za nas vmerje, da nam odpre nebesa. Kakša lübezen! Zato preživimo posebno te den v gorečoj lübavi do Križanoga.

3. Na veliko soboto obnovimo krstno oblübo, ki so jo pri našem krsti v našem imeni napravili botri. Spomnimo se milosti, ki nam jo je dao krst: odpro nam je nebesa. „Što bo vervao i bo krščen, bo zveličan (Mark. 16, 16). Zahvalimo se za veliko srečo, da smo krščeni.

Sveta tridnevnicu bo minola. Trojen naj bo njeni sad, ki ga ponesimo v vsakdanešnje življenje: močna naj bo naša vera, pri krsti doblena; križ naj bo naše vüpanje; sv. Rešnje Telo pa naša najvekša lübezen.

Vüzemska nedela.

Središče cerkvenoga leta, sonce, ki pošila svoje trake na celo leto, je vüzemska nedela. Stvorjeni smo za nebesa, nego greh nam je je zapro. Pomisli na potnika, ki bi potüvao deleč skoz vročino i mraz, doline i brege do lepoga mesta na gori, obdanoga z visokim zidom. Ves čas je mislo, kak lepo bo, kda pride ta. Pa — vrata v mesto so zapreta! Zaman je trpo žejo i glad, zaman se je trüdo. Njegov sovražnik njemi je zapro vrata. Tüdi mi potüjemo v lepo mesto, nebeski Jeružalem, sveta nebesa. Nego naš sovražnik, greh Adamov nam je zapro nebesa. pa prišeo je drugi Adam, ki je premagao greh, premagao smrt. Kristuš je te drugi Adam. S svojim trplenjom je zadostio za naše grehe, zato je dnes zmagoslavno stano iz groba i mi smo stanoli ž njim. Vrata svetoga mesta — nebes so nam odpreta. Zato smo dnes puni veselja.

„Kristuš je zaistino vstano, aleluja!“ To je pesem, ki se zdigavle iz naših src, to pesem spevle vsa narava, ki je tüdi vstanola pomlajena, prenovljena iz groba zime. Liturgija zove denešnji den (ki ga začne že na veliko soboto odvečara) najvekšo slovesnost celoga leta, častitlivi den, den, ki ga je napravo Gospod. Svoje veselje ščemo pokazati sveti. Zato idemo

ž vstalim Gospodom v procesiji vü, v zeleno i cvetečo naravö. Zvonovi spevlejo, bandere se zdigavajo, z Gospodom idemo v procesiji okoli cerkve, da blagoslovi tüdi naša bivališča, pole, šume. Nato pa v cerkvi prelepa hvalnica: Tebe Boga hvalimo.

Ka je višek dneva, višek vsakoga tjedna, to je tüdi višek vüzemskoga svetka: daritev svete meše. To, ka smo v svetoj tri-dnevnicu vidili v prispodobaj (v obredaj) i čüli v reči (poročila od Gospodove smrti), to na Vüzem postane skrivnostna istina: Kristuš, naš vüzemski agnjec, je darüvan! Znamo, da se pri me-ši darüje nekrvavo tisti Jezuš, ki se je na križi krvavo darüvao. Zato se pa zadnje tri dni velikoga tjedna živo poglobimo v Kristušovo daritev, da se na Vüzem vdeležimo daritve s pravov pobožnostjov.

Rimski kristjani so inda opravili na Vüzem sv. mešo v cerkvi Marije Snežne. Tüdi mi obiščimo v dühi Mater Gospodovo, šteroj se je po stanenji najprle pokazao. Mešna vstopna pesem spevle: Vstano sem i pri tebi sem, aleluja. Gospodova molitev v stanenji. Popuna vdanost Oči! Kristjan. po vstanenji iz greha, se daj voditi milosti božoj. V Gloriji častimo Agnjeca, ki od-jemle grehe sveta. V prošnji prosimo Boga, ki je po Sini pre-magao smrt i odpro nebesa, naj podpira naše sklepe, da pre-magamo smrt greha. V pismi nam sv. Pavel pravi, naj strgamo stari kvas i začnemo novo življenje s Kristušom. V pesmi po berili se veselimo i zahvalüjemo za smilenost Kristušovo, ki se je za nas darüvao. Vüzemska pesem je pogovor med Cerkvijov i Magdalenov. V evangeliji čüjemo, da je Gospod že vstano. Pri podigavanji ga vidimo v belo hostiji. Pri obhajili nam pa bo vüzemski agnjec za düšno hrano. Po obhajili prosimo lübe-zen, da bi bili vsi, ki smo jeli vüzemskoga agnjeca, ednoga sr-ca. To nam naj ostane od toga svetka: da bomo živeli v lü-bezni med seboj!

V poudnešnoj vročini.

(Vsem, ki radi obiščejo Najsvetejše).

Mašini so divje brneli i terjali človeka vsega za sebé, ga vezali z nevidnimi, zato pa s strašnejšimi verigami. Zdaj smo prosti pa vör. Komi naj svoje trpljenje potožimo? Tüdi Nevid-nomi pa Najmočnejsemi, v Öltarskom svestvi navzočemi!

Trüdni pa hitri stopaji male trume se bližajo cerkvi. Za njimi je fabrični smrad i je peklenska brzina. V cerkvi je več-nosti tišina.

Pa večni posvet! „Što hodi za menov, ne hodi v kmici“, nego ma večno življenje svetlosti. Sunce najviše stoji, na sredini poukroga. Njegova vročina najbole žari, popunoma nišče pred njov ne pobegne.

Gospod, tüdi sküšavanje je zdaj najsilnejše. V naših srcaj je pounoč... Daj nam moč i pripoznamo: brez Tebé nikaj ne zmoremo.

Trudni potniki smo najšli trdno mesto, gde prebivaš Ti, Bog-človek; mi bratje i sestre Tvoje, ja, mi kotrige Tvojega skrivnostnoga Tela, mi deca boža v poniznosti klečimo v Tvojem hrami; za nami je šumenje svetá. Čuj brnenje motorov, ropot železnice poslušaj: še Tvoja zgradba trepeče od toga bobnenja...

Jezuš pred križanjom.
 Želno čaka cveke, ki njemi prederejo roke i noge i suliko, ko njemi prebodne srce. Na te kep misli duša, gda prideš v skušnjave. Te etak misli: Jezuš se zato ne bojal križa, naj se jaz bojim greha.

Tudi mi trepečemo, zato šepečemo vroče molitve i ne zavreš daritve razburkanih src...

Morje okoli nas šumi, v naših dušaj morje kipi... Za skalov lovimo, za Tvojov pečinov, na šteroj je Cerkev: edna, vesoljna, apoštolska — sveta...

Peter krmari, kréta, i nasledniki, pomagajo pūšpeki z mešniki, najbole z redovnimi! Mi se njim damo voditi v vsem, mi bomo

delali vse, katoliška akcija, vesoljno delo, mi tudi potrpiamo v vsem, katoliška pasija, vesoljno trpljenje, ár mamó lúbezen, vezalje popunosti.

Pred našimi očmi vsigdar Razpéti trpi. I bole nišče nemre rok raztegnóti, ka bi te obino kak Jezuš... Ne je mogao, nede mogao! Pa vse Njegovo i naše trpljenje se ne dá prispodáblati slavi, ki nas čaka; njena zarja trepeče za vsakim križom, ar komaj čaka, da zasveti...

Naša vústa gračújejo nema, ar Tvoje Pismo vedno bole guči: Oko ne vidilo, vúho ne čúlo, v srce človeče je ne prišlo, ka je Bog pripravo tistim, ki ga lúbijo...

V oko nam sili svetlost z gore Tabora, pred nami vstaja podoba Vstaloga — od mrtvih: Obraz kak sunce, obleč kak sneg, na konci rok i nog tak velki rdeči ščipki, najveksi i najlepši pa na prsaj...

Mi grešniki, prosimo Te, poslušni nas; mi mali Zakeuš, me Magdalene; mi desni razbojnik... Še dnes te z menov v paradížomi, še dnes dobite srčni mir, kakšega svet nemre dati.

Tvoja Mati pa poleg stoji, naša Mati za nas guči: Vina nemajo! Tvoj evangeliom nam je dúhovno vino; prekrasni ke-
lih naš, kak opijani? „Novoga vina so se napili!“ neverniki gučijo tak Tvojim prvim vučenikom po prihodi najsilnejšega, Tvojega Dúha... Sveti Jožef muči, pun skrbi, braniteo Tvoje Cerkve, Njeni patron, deviški mož, žúlavih rok... Pa vsi zbori angelov i svetih, najbole patronov naših, prosíte za nas: s. Mar-
tin, ss. Ciril i Metod; vi farni patronje i vi krstni i férmanski, vi pri méšniškom posvečúvanji. Cerkev je čúdivito zažarela, cerkev je sladko zadonela: zvonilo je tretjo vóro prvi péték. Sladki sén sem senjao na Marijin dén, v soboto 5. januara 1935. na vigilijo Razglašenja, god s. Telesfora, mučenika-púšpeka.

Pesem za sv. Prečlšćavanje.

I.

Oj vesela vùrica,
Ki odpreš mi dverica,
Skoz šterih bo Jezuš prišo
V moje dúše malo hišo...

Pridi, pridi,
Jezuš mili
In tolaži
se pri meni!

II.

Najsrečnejša vùrica,
Ki mi dala Jezuša,
V mojem srci zdaj počiva
Svoje kinče mi odkriva...

Ne odidi,
Jezuš mili.
Se tolaži
v mojem srci!

Srčen.

Po Kristušovoj poti.

Gospod nas zove na razne načine:

1. Sin, sužensko se prilagoditi k zdajšnjim razmeram je telko, kak njihov rob biti.

2. Vči se zapovedavati samomi sebi; vči se podignoti nad vse to, ka je minljivo i boš brez bojazni hodo nad vodami.

3. Što ne ve sam sebi ravnati, je spodoben ladji brez krmila, kreta, štera je prepuščena oblasti vihérov.

4. Plen smrti postane, što se ne zna ognoti vablivim sküšnjavam.

5. Ne bodi brez potrebe preboječ; omotica že ravnotak strmoglavi v globočino, kak predrznost.

6. Naproti svojoj malodüšnosti zakaj se tak rad spostavláš nevarnostim?

7. Zavüpaj, če živiš v veri; udejstvüj svojo vero, če verüješ; verüj, če maš razsodnost i zdravo pamet!

8. Ne bodi brez vzroká nezavüpliv, i se ne daj brez vzroka praznoma strahi.

9. Če te pamet premoti, zakaj se to čüti?

10. I če ti odpovejo čüti, zakaj ne zavüpaš na mené.

11. Kdekoli si, jaz te mam na skrbi; ali tvoje srcé ne išče mené.

12. Te je kača zgriznola? Zakaj jo božaš ešče potem?

13. Ti je čemer naškodo? Zakaj odklanjaš protičemer?

14. Lüdje so te spelali — vkanili? Zakaj njim slediš slepo?

15. Vči se šteti i ne šteti!

16. Vči se odteknoti i zateknoti svoja vüha!

17. Vči se pri premišlavanji mojih ran, brzdati svoje strasti i poželenja!

18. Si me že zatajo? Zakaj se ne jočesh?...

19. Si bio vzrok, ka so mene psüvali i preklinjali? Zakaj ne svedočiš pravice za mené?

20. Če si znao lübiti ničemurnost, zakaj ne lübiš pravo lübezen?

21. Očisti si srcé i pridi, ka si na mojem srci odpočineš!

22. Na svojem srci bom ti gučao od kralestva lübezni i čütenja srcá.

23. Združén z mojim srcom boš delao, pridobivao, prenavlao i delao čüda na zveličanje düš.

24. Ščeš biti moj prijatelj? Izroči se mi brezpogojno; moja milost te bo prekrasila, da boš sposoben delati za mojo díko!

Sv. hišni zakon.

Priprava na zakon.

III.

Zaročki.

Nega skoro važnejšega stopaja v človečem življenji, kak je te stopaj, da se odloči za zakonsko življenje. Velki važen stopaj je to, kda se človek odloči za božo nalogo, ka bo po svojem roditelskom posli pomočnik Boga-Stvarnika samoga. Ravno zato sv. zakon vnogokrat odloči vso človeško zemelsko srečo, kak tudi večno. Je teda opravičeno, ka tak važno odločitev sprejaja primerna priprava. Od dalne i od bližnje priprave bo ešče posebi guč, tü bi samo radi povdarili pravno stran priprave.

Starodavna forma priprave za sv. zakon, štera je pri starih židovaj, rimlanaj, grkaj i germanaj bila v navadi, je zaroka ali po našem zaročki, zapitki. Zaročki ali zapitki so medsebojna oblüba za sklenitev sv. zakona. Kakša more biti zaroka? Njene lastnosti so v sledečem:

Zaroka more biti:

1.) Istinska oblüba i ne samo navidezna. Zaroka je naj-mre nekša vrsta pogodbe, pri šteroj je bistveno potrebno, ka je resnična. Što samo navidezno se zaroči, se jako pregreši proti pravičnosti i morebitne izdatke, kvar drüge polovice je po vesti dužen popraviti.

2.) Oblüba pri zaroki bodi dobro premišlena z pogledom na veliko dužnost, štero bomo prevzeli v zakoni.

3.) 1908. aprila 19. je izdano papovo pismo: „Ne temere“, potom šteroga se mora pravilna zaroka zvršiti v predpisanoj formi. Gledoč forme, štera je predpisana, je v opomin sledeče:

a) najležejše i najenostavnejše je, ka se mladoženec i sneha zglasita pri domačem dühovnom pasteri, plebanoši i obvezno izjavita pred njim svojo zaroko. To se nato zapiše i to pismo (zapisanje) tak plebanoš, kak mladoženca podpišeta. Plebanoš zaroko lejko zvršijo v mejaj svoje fare;

b) če zaročenca nebi rada šla pred plebanoša, svojo zaroko lejko sklenetä pred 2 svedokoma namesto plebanoša. Ovak pa se je nätenkoma ravnati kak prve v 1 točki;

c) če se te forme ne drži, je pravno zaroka neveljavna i i tak je tudi neobvezna — po düšnoj vesti.

Dužnost zaročencov.

1.) Zaročenca sta dužniva i to pod smrtnim grehom, svojo oblübo na zakon, v določenom časi vresničiti.

2.) Z drüгим se te čas nemre nieden veljavno zaročiti.

3.) Nedovoljeno je skleniti zakon z drügov peršonov, če-ravno bi zakonska zveza bila veljavna.

Zlato klasje.

Pri njivi je največja nesreča čí je vsa pústa i ne donaša níkšega haska, čiravno je dobro obdelana. Gde pa najdeš njivo, štera bi bila tak skrbno obdelana, s tak obilnim deščom bože milosti namočena, s tak toplimi žarki sunca pravice obsejana, kak je tvoja dúšna njiva? Pa čí ti ta tvoja njiva lí ne rodi pravoga sadúj, što je kriv? Bog ne!

*

Kak je gobava bolezen kriva, da tísti, kí jo majo, morejo biti ločeni od drugih, tak greh prinaša v tístih, kí so postali njegovi robi, najstrasnejšo ločítev, od Boga najmre.

*

Krščanstvo je odkrilo našo dvojno naturo, naime nagnenje za dobro i za slabo, pa je tak razodelo nasprotja našega bitja (bivanja), pokazalo visokost i nizkost našega srca. Krščanska vera je dih nebeskoga vetra, šteri razpenja jadra jakosti i pomnožava viher dúšnevesti proti slabomi nagnenji. (Chat.)

*

Trpljenje nas trga od zemelskoga, nam zdigavle srce proti nebesam, kazoč njemi, ka je ne stvorjeno za bežne i minlive reči toga sveta, nego za vživanje večnih dobrin. Brezi trpljenja bi se naše srce popunoma zgúbilo v posvetnosti. Pa denok so lúdje, šteri mrmrajo proti Bogi.

*

Gostokrat moremo misliti na smrt, na sodbo, na nebesa i na pekeo. Nego to je ne zadosta, čí mislimo samo tak poprek, čí pravimo, ka lúdje mirajo. Ne! Vsaki more na samoga sebe obračati rekoč: jaz, prav jaz bom mogeo mreti, jaz se bom mogeo pokazati večnomi Sodniki, moje hűdobije se bodo odkrile celomi svetomi. Túdi je ne zadosta samo na smrt misliti. To verjejo i mislijo túdi poganje. Mi pa moremo misliti dale, na to, ka pride po smrti i po sodbi.

*

Ves človečí rod je bio daleč od prave poti, blodo je z zaprtimi očmi i s pokvarjenim srcom po cesti pogűbljenja. Jezuš, dober Pastir, nas je z nebes vido pa smo se Njemi globoko v srce zasmilili, zato je pravo: Moje ovčice so rastepene, vidim, da so pod oblastjov strašnih zverin, zato je bom šo iskat i rešit.

*

Večne istine naše svete vere so dúhovne, pa zato jih s telovnimi očmi nemremo viditi, nego z dúševnimi. Človek, šteri ne moli, ne vidi teh istin.

*

Kak drevo davle varno streho i skrbno varstvo na svojih vejah fticam, štere priletijo izpod neba, tak kat. Cerkev da varno zavetje našim dúšam, kajti one so prišle od Boga iz nebes na zemlo.

Leto 4. Štev. 4. PRILOGA ZA MLADINO. 1935. april 8.

Draga mladina.

Veliko veselje ti naznanjam. Tvoj mali Marijikin Ograček je dobo prostor v že 31 let starom Marijinom Listi, šteri bo odsehmao na velikih osmih stranej prinašao duhovno hrano za tebe. Odsehmao ta Mar. List i Mar. Ograček združeniva. Posebi M. Ogračka nemo nikomi pošilali. To pa zato, ar posebi ga skoro nišče ne meo, nego samo več jezer naročnikov Marijinoga lista za svojo mladino. Zato čti, draga mladina rada celi Marijin List, posebno pa zadnji 8 strani, šteri do vsikdar pred vsem za tebe. Ki ščejo odsehmao meti Mar. Ograček, si morajo Mar. List naročiti. Ar je cena Mar. Ogračka bila na skupni naslov 4 Din., na posameznoga pa 5 Din., teliko doplačajo tisti, ki neso ga meli naročenoga, nego samo Mar. List. Ki so pa meli naročen samo Mar. Ograček, — kakših niti 30 ne izkažejo naše knige, — tej si pa morajo naročiti Mar. List, če ščejo četi navuke za mladino.

Cena povekšanoga Mar. Lista z prilogov za mladino je tak 16 Din. na skupni naslov i 20 Din. na posameznoga. Kalendar je brezplačen, kak se je na prvoj strani Mar. Lista razložilo.

Ki so že kaj plačali za Mar. Ograček, teliko menje plačajo za Mar. List.

Dobro tvojo nebesko Mamiko, draga mladina, na njeno najsvetejšo mladost prosim, naj ti gene srce, da boš rada čtela Mar. List, ga širila i se po njegovih navukaj ravnala. Po Mariji bodi, draga mladina, toplo pozdravljena.

Črensovci, 1935. apr. 25. gda je mladenka Marija mati boža postala.

KLEKL JOŽEF,
vrednik Mar. Lista.

Kažipot za pobožne duše.

Skušavanje.

„Bratje, veselite se, če v razne skušnjave spadnete“ (Jak. 12.) „Če to delam, ka neščem, te ne delam jaz, nego v meni prebivajoči greh.“ (Rim. 7, 20.)

Če v skušnjave spadnemo, pravi Sv. Duh, to je znamenje, ka nas Bog rad ma. Tisti najmre, štere je Bog najbolje lübo, so največše skušavanje trpeli. *„Ar si prijeten bio pred Bogom — pravo je angeo Tobijaši, je bilo potrebno, da te skušnjava preizküsi.“*

Prav piše Fenelon: „Ne smemo se nad skušnjavami, če so še tak nesramne, čüdivati. Sv. pismo pravi, „ki ne bio sküšavan, ka zna?“ i znova: sinek moj, kda Bogi slüžiš ... pripravi svojo düšo na sküšnjava“. (Sir 34, 9—2, 1.) Na tom sveti smo tüdi samo zato, da se po sküšnjavi preizküsimo. Na tom sveti je vse sküšnja. Križi i težave nas s tem sküšavajo, ka dražijo našo gizdo; dobro stanje s tem, ka se nam miti. Naše življenje je edna nepretrgana borba, nego takša borba, v šteroj se Kristuš bori z nami.“

Sv. Antona je ednok celi roj hüdiuh dühov napädno. Dugo se je borio z nepopisnim mantranjom i trplenjom, a zdržao je do konca. Te se njemi je pa videlo, ka se je odpro strop nad njegovov celicov, nebeska svetloba ga je obsijala i v ednom hipi razbila sovražnikov čarni roj i odpravila bolečino vdarcov, štere so njemi dali njegovi sovražniki. S toga je svetnik spoznao, ka je Bog posebno navzoči i zato je na nebo zdigno svoj pogled, globo vzdehno i vzkrikno: „Lübleni Jesušu, gde si pa bio, gde si pa bio. Zakaj si pa ne prišeo včasi v začetki borbe, ka bi me obrano?“ Nato odgovori glas z višine: „Anton, jaz sem s tebov bio i sem čakao na konec borbe. Ar si se pa tak pogumno i viteško borio, zato ti bom vsikdar na pomoč.“

Sveta večerja.

Božja ljubezen se je sklonila
do grešnikov in govorila:

Jejte od kruha vsi,
to je namreč moje telo,
pijte iz keliha vsi,
to je moja kri!

Ko smo čuli Tvoj glas,
ker si se ponižal do nas,
smo vedeli:

Vredni Tebe nismo,
a verjemo,
da kruh življenja si Ti,
iz katerega živimo vsi.

Daritev.

Zgubljeno človeštvo in zemlja prekleta,
trepeče, prosi usmiljenje.
Bogu — Očetu človek dolguje,
neskončno zadoščenje.

Kristus med nebom in zemljo visi,
k Bogu — Očetu roke razprostrte drži:
Glej, Oče, darujem Ti večno daritev,
za človeštva sveto odrešitev.
Umrl je človek — Bog, Očetu dušo izročil,
s sveto krvjo je prekleta zemljo namočil
za blagoslov.

Križani Bog

Temina siva zagrnila
deželo vso je naokrog,
nebesna se modrina skrila
ko je vmiral — Bog.

Pečine so pokale,
ječal je širni svet,
sonce, zvezde so jokale,
saj Bog je bil — razpet.

Ko žaluje stvar
neživa in se joče,
ali človek mar
naj žalovati noče?

Saj zate Bog umira —
človek, vtisni si v srcé!
s križem raj odpira,
ki bode tudi dom zate.

Potoke solz izlij,
spokori si duhá,
v duši madeže izmij,
ki so križali Boga.

Jezus ti razpeti,
omehčaj dušo nam,
da zate trpeti
hoteli bomo noč in dan.

Slavomir.

Hvalite Boga: Aleluja.

Hvalite Boga!
Duša vsa v radosti,
polna je sladkosti,
zdaj, ko peva,
da odmeva
gori do nebes:
Kristus vstal je res,
aleluja, aleluja!

Hvalite Boga!
Ni več smrti,
duh temé je strti,
Križ se že blesti,
vanj mi zro oči,
ki moj up je ves:
Gospod, saj vstal si res,
aleluja, aleluja!

Hvalite Boga!
Danes greha je pokop —
globok mu bodi grob, —
duša pa mi bo živela,
Tebi hvalo pela
vekomaj, povsod,
vstali moj Gospod:
aleluja, aleluja!

Slavomir.

Ne pij.

Dognano je, da nastanejo vekši betegi (srčni, jeterni, živčni betegi) pri brezmernom vživanju alkohola. Nam potrjuje gornjo ugotovitev to, da že najmenše vživanje alkohola povzroči zagiftanje i menše telovne falinge. V tom spoznanji stojijo pred nami, kak znaki zagiftanja alkohola, takzvani zvünešnji znaki (da n. pr. postane zgovoren, je veseli itd.)

Na te način je razumljiva tüdi oblast, štero ma alkohol nad tistim, šteri se njemi vda. Kak vsakše sredstvo za narkozo — nikotin, opij i. t. d. — püsti tüdi alkohol posledice pa omami živce oslabilene. Živci občütijo svojo moč ponovno samo te, samo te se počütijo dobro, če to sredstvo za narkozo ponovno dobi. Ali kemvečkrat se vugodi tomi poželenji, tem močnej se to razvija, tak da nazadnje, gda že nesrečnež sprevidi v kakše trpljenja ga je to pripelalo, se dostakrat z najtrdnejšov volov ne zna osloboditi.

Razmi: ne „zna“. Nemre živeti brez alkohola. Nemre biti trezen! Tak obhodi, kak tisti, ki je ednok odkleno dveri z pokvarjenim klüčom i zdaj njemi pravi klüč več ne paše v klüčavnico (špor).

Ka praviš k tomi, ali se je vredno spoznati s takšim neprijatelom, kak je alkohol? Ne sklepati trdnoga prijateljstva — ve znam, da ti neščeš biti pijanec; liki samo ednok-dvakrat: na banketi, pri obslüzavanji godovna, na izleti itd, püstiti ga k sebi, se postaviš v nevarnost, da se privadiš pijančüvanji!

Sestra Marija — Celina.

Pred tabernaklom.

Vnogokrat je bežala v bližnjo cerkev, gde je pokleknola pred Oltarskim svestvom, gledajoč s svojimi velikimi, lepimi očmi v tabernakel, da na te način izlije lübezen presvetomi Srci Jezušovomi. Razmila je glas Srca Božanskoga.

Domača vzgoja.

Dobra mati se je veselila uspehi svoje dece i zraven toga je vseedno praktično včila Germano i drüge, predvsem pač Germano, da se privadi žrtvam, da se hrani s tem, ka je pri hiši, da doma i v šoli da lepi zgled bratom i sestricam, da bo med dečinskov svajov angeo mira i pomirjevanja, da bo v cerkvi pobožna, čedna i zbrana, da nikdar ne odbije siromakov ali jih püsti oditi brezi miloščine.

Pametna mati je znala njoj i drugoj deci etak pripovedavati: „Deca moja, potrebno se je privaditi vsemi, veselji i trpljenji. Nišče ne ve, ka njemi bodočnost prinese“.

Mlada junakinja.

I materine reči so bile proroške reči za naslednje dni. Prihajala je nesreča za nesrečev na krščansko družino Kastan! Najbole je trpelo nežno srce Germanino, ali ona se je li pokazala najbolje srčno. Komaj je bila stara deset let, a že se je prikazala Božoj pravičnosti, kak žrtev za svoje. Pod težkim križom njoj mine vekši del bolečin. Za nikelko časa je minola njena veselost, a trpljenje je dalo njenomi obrazi novi izraz lepote i lübkosti. Postanola je angeo mira v svojoj družini.

Potovanje na Japonsko v misijone.

(Dnevnik.)

ANTOLIN AVGUŠTIN, sal. misijonar.

Od 3—6. oktobra 1934.

V teh dneh smo obiskali razne salezijanske zavode v Turinu, ki jih je devet vseh skupaj in si ogledovali mesto.

Turin je zelo lepo, moderno mesto. Italijani sami trdijo, da je najlepše italijansko mesto. Ulice in ceste so ravne, dolge in široke, na ta način se promet more vršiti hitro in brez velikih nevarnosti in nesreč. Tudi zgradbe so lepe in velike. Le cestne železnice delajo sramoto temu modernemu mestu. Turin ima okrog 600.000 prebivalcev.

Te dni so se začeli zbirati v Oratoriju misijonarji od vseh strani. Prispeli so Čehoslovaki in Irci ter mnogi Italijani. Nemci, Španci, Francozi in Poljaki so pa prišli še prej in se sedaj nahajajo po raznih zavodih. Število misijonarjev, ki jih salezijanci pošljejo v misijone, bo nenavadno. Naši vrhovni predstojniki so želeli, da bi se nas zbralo čim več, kajti 1934 je sveto leto za salezijance, ker je bil v njem proglašen za svetnika njih ustanovitelj, Don Bosko.

7. oktober 1934.

Leta 1875. je sv. I. Bosko poslal prve svoje misijonarje v Južno Ameriko, v Patagonijo. Od tedaj se ta dogodek ponavlja vsako leto. Vsako jesen gre lepo število salezijanskih misijonarjev po vsem svetu, da oznanjajo in razširjajo Kristusovo kraljestvo. Toda preden ti junaki odpotujejo v svoje nove domovine, se zberejo vsi na določeni dan v Oratoriju v Turinu, da pozdravijo svoje vrhovne predstojnike, se od njih poslovijo, prejmejo njihov blagoslov in dobijo križ, ki si ga polože na junaške prsi

in ki jih spremlja potem vse življenje v njihovem težkem delovanju. Ta določeni dan se imenuje „poslovilni dan“ in letos je bil prav danes 7. oktobra.

Zjutraj smo bili vsi misijonarji pri skupni sv. maši, ki jo je daroval sam g. Riccaldone, vrhovni predstojnik vse Salezijanske Družbe. Imel sem veliko srečo namreč, da sem ministriral pri maši z nekim Italijanom, kot predstavnik vseh tujcev. Ob 10 uri smo prisostvovali peti sv. maši, ki jo je daroval neki star misijonar iz Kitajskega, ki pozna zelo dobro g. Kereca. Kosilo smo imeli skupno z vrhovnimi predstojniki.

Ob štirih popoldan so se vršili najslovesnejši in najginjivejši obredi slovesa. Vsi misijonarji in misijonarki, sestre hčere Marije Pomočnice, ki jih je tudi ustanovil sv. I. Bosko, smo se zbrali v baziliki Marije Pomočnice. Bilo nas je 226 misijonarjev in 125 misijonark.

Pevci so zapeli „In viam pacis . . .“ potem pa „Benedictus Deus Israel . . .“ Nato je imel poslovilni govor neki misijonar iz Kitajskega. Pokazal je poslušalcem težave misijonarjev in kako potrebne so nove, mlade moči. Žetev je velika, a delavcev je malo. Po govoru je g. nadškof Mederlet salezijanec in misijonar v Indiji razdelil križec novim misijonarjem. Potem so sledile molitve za srečno pot.

Približal se je najganjlivejši del obreda. Gg. vrhovni predstojniki so se postavili v red pred oltarjem Marije Pomočnice. Misijonarji smo se eden za drugim približali gg. predstojnikom, jim poljubili roko oni, pa so vsakemu povedali par besed za slovo. Vseh gg. predstojnikov je bilo šest. Med poslavljanjem so pevci in gojenci Oratorija peli razne pesmi na čast Mariji in sv. I. Bosku. Po slovesnem obredu in blagoslovu s Najsветеjšim smo šli na dvorišče, kjer so nas čakali gojenci in sotrudniki ter navdušeno pozdravljali: „Živijo, misijonarji!“

Zvečer je imel v gledališki dvorani predavanje neki misijonar iz Japonskega. Svoje predavanje je zaključil s besedami: „Potrebujemo veliko novih misijonarjev, ki so sposobni prenesti vsako žrtev. Potrebujemo gmotnih sredstev, brez katerih je delovanje v misijonih nemogoče. Potrebujemo mnogo moralne pomoči, molitve i vzpodbude, ki nam pomagata omehčati trda japonska srca in vdano prenašati vse materialne in duhovne težave. Žrtvujte se, darujte in molite za naše misijone!“

8. oktobra 1934.

Radi velikega števila ni bilo prostora za vse misijonarje v Oratoriju. Zato so gg. predstojniki sklenili poslati razne oddelke misijonarjev v različne salezijanske domove po Turinu in izven Turina, da bi tam čakali na odhod. Misijonarji določeni za Južno Ameriko so odpotovali v Kastelnuovo, določeni za Afriko so ostali v Oratoriju in namenjeni v Sijam, na Kitajsko in Japonsko, med katerimi sem se nahajal tudi jaz, smo se odselili

v zavod Conti Rebandengo. Drugi so se naselili po raznih drugih zavodih. Tako smo se Slovenci morali ločiti. Za slovo pa smo si prav krepko zapeli „Oj, zdaj gremo, nazaj nas več ne bo!“

Zavod Conti Rebandengo, kjer sem se nastanil z drugimi misijonarji, je eden izmed največjih salezijanskih zavodov v Turinu. Sezidati ga je dal pred dvema letoma grof Rebandengo, veliki salezijanski sotrudnik, zato nosi zavod tudi njegovo ime. V zavodu se nahajajo razne obrtne šole za salezijanske misijonske aspirante. Vse naprave in stroji v delavnicah so moderni. Vseh gojencev je sedaj še samo okrog 200, toda prostora je vsaj za 600.

Tu se bomo misijonarji učili angleščine in raznih drugih jezikov, ki nam bodo koristili in ki jih bomo potrebovali v našem delovanju. Mislim, da je za misijonarja prva večja težava prav učenje tujih in zelo težkih jezikov, kakor so na primer azijski, kitajski, japonski in drugi.

Kako dolgo bomo čakali na odhod v misijone, še sedaj ne znamo, ker ne vemo, kdaj bodo odpotovali parniki na vzhod in s katerimi bi bilo boljše potovati.

Od 9. oktobra do 12. decembra.

Dva meseca smo čakali na odhod iz Turina. Naše življenje je v tem času poteklo v pripravi za misijone. V začetku smo bili mnenja, da bomo kmalu odpotovali, toda romanje po „puščavi“ proti „obljubljeni deželi“ se je zelo zavleklo.

13. novembra je prišel iz Jugoslavije v Turin še eden naš tovariš, Bernik, namenjen v Indijo. Tako nas je vseh Slovencev misijonarjev sedem.

16. novembra je odpotoval v misijone v Kubo, ki se nahaja v Srednji Ameriki, moj najboljši prijatelj, Ozmec Ignac iz Melinca v Prekmurju. Slovo je bilo težko. Ves dan sva bila skupaj in se pogovarjala največ o prošlosti. Želela sva vedno, da bi šla v iste misijone, če bi bilo mogoče, a dragi Bog je določil drugače. On je namenjen na zapad, jaz pa na vzhod. Za višje in svete namene moramo žrtvovati vse, tudi kar imamo najdragocenejšega na svetu, kot je na primer pravo prijateljstvo. Bog bo že blagoslovil najino žrtev.

Dragi prijatelj! Božji blagoslov naj te spremlja na vseh tvojih potih, da bi mogel privedi v Gospodovo ovčarnico mnogo duš, da bi se ti na ta način uresničile vroče želje, ki si jih gojil že več let v svojem srcu. Srečno pot in na svidenje, če ne prej, pa v nebesih!

Nekaj dni zatem so odpotovali drugi trije Slovenci iz Oratorija v Tunis v Afriko. Ostali smo še trije, ki pa tudi želimo poleteti čimprej proti namenjenim nam deželam. Moj čas se že bliža, druga dva bosta pa morala čakati skoraj do konca decembra. — (Dalje sledi).

Kršćanska vojska za rešitev naše mladine.

Tü so blaženi vüzemski svetki. Svetimo Jezušovo smrt i stanenje. Ž njim tüdi svojo smrt i svoje stanenje, če ga lübiamo. Če ga pa sovražimo, te pa obhajamo svoje obsojenje i svoje pogüblenje. Največ mladine se pogübi po slabih družbaj, posebno v krčmi. Oštarija ma vhod v pekeo za vsakoga, ki jo pohaja brez istinskoga zroka i v nevarnosti za düšo. Vüzemski pondelki so že neštete milijone mladine pogübili. Pilo, igra, ples, pijančüvanje, bitje, nečistost, sovraštvo i drügi nešteti grehi zrastejo i cvetejo büjno na vüzemski pondelek. Kakša žalost za Jezušovo Srce, ki se dalo za tebe, mladina, prebodnoti, da bi ti bila z čistim, treznim, pobožnim življenjom njegova. Dečki i dekle! Naj Vas gene Jezušovoga Srca lübezen. Naj se vam smili to za vas prebodjeno Srce! Ne žalite, nego tolažite je te blažene vüzemske svetke. Kakda?

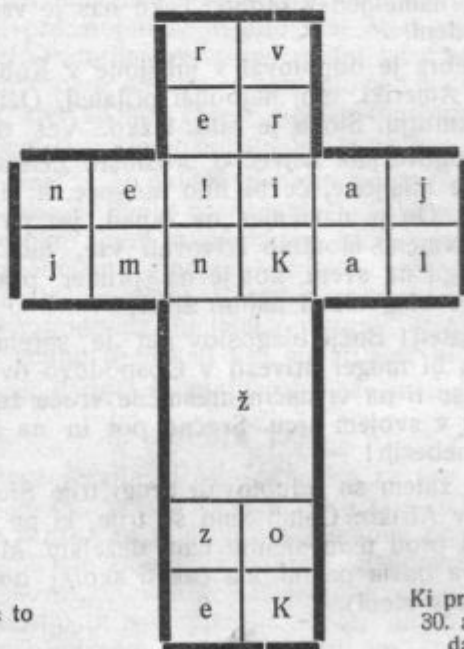
1. Dečki i dekle vüzemske svetke ne hodite v krčmo.

2. Na vüzemski (Velikonočni) pondelek ne pijte alkoholnih pijač.

To dvoje zatajüvanje darüjte Srci Jezušovomi s prošnjov, naj mladino reši smrtnih grehov, posebno te vüzemske svetke i naj se potolaži za grehe mladine, včinjene vüzemske svetke i jo povrne.

Predraga mladina, velika i mala, včini to!

V G A N K E.

Kakše znamenje to
stoji?

Ki pravilno vgonijo do
30. aprila, dobijo za
dar lepo čtenje.

CERKVENI GLASI.

Dekanija v Turnišči. S tem, da so vlč. g. dekan Jerič postavljeni za plebanoša v Turnišče, se je zednim preselo tudi sedež dekanije iz Lendave v Turnišče. Turnišče je že od negda važno vlogo igralo med župnijami dolnjega dela Slov. krajine, ar je tu bio dugo časa vicearhidiakon (že l. 1334.), ka isto pomeni kak dekan. Istina je, da je bio včasi vicearhidiakon tudi v Lendavi, liki bole redko i to v novejšem časi. Po naključji je sedež dekanije znova v Turnišči. Spodobi se toti, da je dekan v vekšem mestu, liki Turnišče je bole v sredini cele dekanije i tudi jako primerno za dekanijo že zavolo svoje zgodovine.

Blagoslovitve mešne obleke i zastav. Lansko leto ob priliki firme je bilo blagoslovleni več delov mešne obleke i zastav. *Pri Gradi* (26. maja) sta blagoslovleni: 2 mešni obleki, 1 velum, 1 purifikatorij i 1 korporale; v *Pertoči* (28. maja) novi baldahin (nébo); na *Cankovi* (29. maja) 1 zastava s podobama sv. Jožefa i sv. Družine; na *Tišini* (30. maja) 1 zastava Marijine družbe s podobama Brezmadežne i sv. Terezije Deteta Jezusa.

Malo duhovnikov. V našoj škofiji je v zadnjih treh letaj bilo nekaj nad 30 novomeškov; v tom časi pa je vmrlo nad 40 duhovnikov. Žetev je velika, delavcov pa malo. Prosite zato Gospoda žetve, naj pošle delavce na svojo žetev!

Sedemdesetletnica. Mariborski stolni kanonik mil. g. Franc Časl, prejšnji naddekan lendavske i sobočke dekanije, so dopunili 4. marca t. l. 70. leto svojega življenja. G. jubilent so rojeni l. 1865. pri Sv. Frančiški, posvečeni l. 1891., so dugo vzorno delovali v dušnom pastirstvi vse do l. 1924., kda so jih sv. oča imenovali za mariborskoga stolnoga kanonika. Naj podeli Bog gospodi jubilanti šče mnogo let!

Katoličanska vera v Jugoslaviji. V našoj državi je okoli 5 i pol milijonov katoličanov, 3810 duhovnikov, 1926 far, 605 bogoslovcev i 1689 dijakov v malih semeniščih.

Zabranjeni atentat na sv. Očo. Pred kratkim je prišeo eden mladenec iz Mehike v Vatikan i proso vatikanske oblasti, da njemi dovolijo sprejem pri sv. Oči. Nego sv. Oča so bili ravno preveč zaposleni. Medtem so vatikanske oblasti pozvedavale od „pobožnoga romara“, ki je šteo priti do sv. Oče. Iz Mehike je prišo ne dober odgovor. Kda je Mehičan pa prišeo v Vatikan, so ga oblasti zaprle. Kda so ga preiskali, so najšli pri njem oster meč. Misli se, da je to v zvezi s sporom med mehikanskov vladov i katoličanskov Cerkevjav.

Prestopi v Cerkev. Zadnji čas je prestopilo v Ameriki v katoličansko vero iz protestantizma: 319 duhovnikov, 115 doktorov, 126 advokatov, 48 članov parlamenta, 12 guvernerov, 180 častnikov i 206 pisatelov. Cerkev zmaguje.

Znamenje križa. V Montreali v Kanadi so postavili veliko podobo v spomin Jakobi Cartieri, ki je prvi prišeo v te

kraje. Kda je stopo na to zemlo, je bilo njegovo prvo delo, da je postavlo križ. Zdaj so obhajali 400 letnico, kak križ stoji. Visiki je 300 m i široki 180 m. Ponoči je razsvetleni i sveti deleč naokoli.

Katoličanstvo na Japonskom. Od junija 1933. do junija 1934. se je povekšalo število katoličanov za 1690. Zdaj jih je vseh 193.271.

Predavanja od Kristuša prepovedana. V Porenji v Nemčiji tajna policija vsikdar bole ostro nastopa proti katoliškim društvom in predavanjom. Tak je policija nedavno prepovedala dve predavanji v katoličanskoj akademskoj zvezi v Düsseldorfu i to predavanje „Jezuš Kristuš i düh našega časa“ pa drugo „Kristuš i zgodovina“. Policija ne pove nikšega vzroka prepovedi. Katoličani se razburjajo, da se njim kratijo pravice svoje vere.

V samostan! Vdovica Marija Fey v Newyorki, ki je mati enajstero dece, je stopila v samostan sester sv. Vincenca Pavlanskega v Pittsburgi. Njeniva dva sina sta dühovnika i pet hčer je v samostani istoga reda.

Dva noviva svetnika. Dne 4. marca so v navzočnosti sv. oče prečteli določbo, da sta angleška mučenika Tomaž More i kardinal John Fischer proglašeni za svetnika. Sv. oča so povdarili, ds sta oba angleška mučenika proglašeni za svetnika ravno v časi, kda se ves angleški svet pripravlja za obhajanje 25 letnoga jubileja vladanja angleškoga kraljevskoga para. Zdi se, da sta teva mučenika povabljeni zato, da bi angleški narod spomnila na njegovo staro vero.

Jugoslovanska pravoslavna cerkev. Vodi jo patriarh Varnava v Belgradi. Ta cerkev ma 21 škofij v državi i 5 izven nje. Število njenih vernikov znaša skupno nad 6 i pol milijona.

Kardinal Pacelli kamerlengo. Na tajnoj seji dne 1. aprila je sv. oča imenoval svojega državnoga tajnika kardinala Pacellija za kamerlenga sv. katoličanske Cerkve. Oblast kamerlenga je največša, ki jo more meti kardinal, a on vodi katoličansko Cerkev od smrti pape do volitev i do vstoličenja novoga.

Dobre knige.

Za samostanskimi zidovi. Spisal p. Mavricij Teraš, O. M. Capucinum, 1935. Izdala i založila Misijonska tiskarna, Domžale. Cena 15 Din. — Kniga piše na 119 straneh v 6 poglavjih: zgodovino redovnega stana, pomen redovništva za človeštvo: redovniki delajo za zveličanje dūš s predavanjem i z zgledom, skrbijo za betežnike, za vzgojo mladine, za znanost. Nato piše od življenja v redovnom stani, od milosti i dobrot, ki je nudi tihi samostan: da zavetišče pred nevarnostmi za zveličanje, priliko za sveto življenje, mirnost srca i dobro pripravo za večnost. Pove nam pa tudi o težavah i žrtvah toga stana: redovnik se mora odpovedati svojoj voli, boriti se ne prestando proti svojim strastem. Nazadnje govori od znakov, po šterih spoznamo, što je pozvani v redovni stan. Kniga je namenjena ne samo redovnim osebam i dühovnikom, nego tudi vsem vernikom, ki se zanimajo za samostane i njihove prebivalce. Spoznali bodo vsi čtevci knige v pravoj, istinskoj podobi samostanske življenje, navčili se bodo poštovati i ceniti redovni stan, to imenitno ustanovo katoličanske Cerkve. Knigo jako priporočamo!